

fælde stemmes der Ja og Nei. Paa den Maade kunde en Grundlovsændring og et hvileksomt Forslag af den Natur, at det taaler at opfattes, underkastes almindelig Folkeafstemning, og Rigsdagen kan blive sidende ganske rolig og arbejde videre. Hvis vi fik indført noget Saadant, tror jeg, der vilde komme en ganske anderledes Ro over Rigsdagens Forhandlinger end nu. Hvis vi derimod skulle blive ved paa den samme Melodi, vi have gaaet paa i den sidste halve Menneskealder, med flere og flere Oplosninger, frygter jeg for, at Regjeringen i Stedet for at have været og tildels endnu at være en Kong Midas af den Natur, at næsten Alt, hvad den rører ved, bliver til Guld, og at Guldet bugner i Statskassen, bliver til en Kong Uluf Hunger. Der regjerede nemlig, som maaste mange fra deres Børnelærdom erindre, for 800 Aar siden her i Danmark en Kong Uluf Hunger, om hvem de Fleste ikke vide Andet end, at der var en stor Hungersnød her i Landet paa hans Tid, og det er jo ikke saa helt umuligt, at Kassen kan blive tom ogsaa i denne Regjerings Tid, naar man fortsætter med Kjøbenhavns Befæstning, denne umaadelige Slughals, og samtidig dermed — hvad der burde gaa fremfor Alt — fortsætter med økonomiske Reforme, hvad vi desværre hidtil have maattet slyde en hvid Pind efter. Navnlige om Kjøbenhavns Befæstning gjælder det jo, at den selv hverken til det One eller til det Andet, selv om det halve Middelgrundsfort bliver bygget. De virkelig Sagkyndige ere enige om, at det ikke duer, og at det maa gøres ganske anderledes fulstændigt, om det skal have nogen Betydning, og kan det ikke ske, da maa det rives ned. Da kommer det Dieblif, som ogsaa indtraf i Uluf Hungers Tid — nemlig da han bød Gjæstebud til Jul, havde han ikke Noget at give sine Gjæster at spise — at Kassen vil være tom. Selv om det Parti, som for Diebliffet maaste har den meste Indflydelse paa den høie Regjering, skulde kræve den store kjøbenhavnske Befæstning, har Regjeringen ikke Noget at fylde i denne overordentlige Slughals. Jeg advarer derfor meget imod at gaa frem paa den samme Vej som hidtil, og jeg tillader mig at betegne Kjøbenhavns Befæstning som det døde Punkt, ud over hvilket vi maa, hvis vi overhovedet skulle ind i en virkelig Fremstridsperiode, i en virkelig Reformperiode. Jeg skal slutte, som jeg har gjort nogle Gange tidligere — den høitærede Krigsminister siger, at jeg gjør det ved ethver som helst Foredrag, ved en hvileksomt Veilighed — med de Ord: „Kjøbenhavns Befæstning burde ødelægges“. Det er nu for stærkt

sagt af den høitærede Krigsminister, men ogsaa i Dag skal jeg slutte med de Ord: „Kjøbenhavns Befæstning bør ødelægges!“

Dinesen: Jeg vil gjerne gjøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein). Det ærede Medlem betegnede sit Foredrag som en Fortsættelse af det Foredrag, som vi erindrede, det ærede Medlem holdt ved første Behandling af den Finantslov, der blev forelagt i Efteraaret. Jeg skal imidlertid gjøre ham den Indrømmelse, at efter min Opfattelse var det Foredrag, han holdt i Dag, baade i Form og Tone ikke saa lidt forskjelligt fra det, vi hørte i Efteraaret. Og det var ikke i nogen for mig utilfredsstillende Retning. Det er mig tværtimod meget kjært, at jeg tror at kunne begynde med at udtale dette. Naar det ærede Medlem skildrede den politiske Tilstand, hvori vi i den senere Tid have befundet os, og omtalte, hvorledes det havde bekræftet sig, hvad Oppositionen udtalte i 1885, hvorledes han forment, at Oppositionen allerede dengang havde sagt, at vi vilde synke dybere og dybere i det konstitutionelle Uføre, og hvorledes det efter hans Mening har bekræftet sig, at Regjeringen maatte komme og forlange nye Statter, og hvorledes ogsaa det militære Uføre vilde blive værre og værre iblandt os, saa er en saadan Spaadom fra Oppositionens Side, jaaledes som det ærede Medlem udtalte den, slet ikke saa vanskelig, naar man, som Tilfældet har været for ham, vel veed, at man saa nogenlunde behersker den Opposition, i Spidsen for hvilken man staar, altsaa selv er i Stand til at sørge for, hvorvidt Spaadommen skal gaa i Opfyldelse eller ikke. Jeg tror imidlertid, at hvis vi vilde indlade os paa en dybere Undersøgelse, hvad jeg forøvrigt slet ikke føler mig opfordret til, kunde der paavises mange Spaadomme fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, ogsaa Spaadomme, der ere udtalte fra ham selv, som slet ikke ere bekræftede, slet ikke ere gaaede i Opfyldelse. Men som jeg allerede har sagt, dette finder jeg ingen Anledning til at gaa ind paa, ligesaa lidt som jeg finder Anledning til at gaa ind paa, hvilke Spaadomme, udtalte fra vor Side, der kan antages at være gaaede i Opfyldelse, og hvilke der i den Henseende staar tilbage. Jeg vil udtale som min Formening, at vi ingenlunde ere sunkne dybere og dybere i det Tidrum, der er forløbet efter den Tid, han angav for os. Jeg vil snarere tillade mig at være af den Formening, at vi dog maaste have nærmet os